

Dodelijk inzicht

1.

‘Het is donker. De vrouw rent voor haar leven, maar struikelt, haar handen zijn voor haar vastgebonden met een versleten touw. Wel stevig genoeg om haar in bedwang te houden. Haar gezicht blijft vaag, maar ik zie flitsen van haar toegetakelde gezicht. Haar lippen zijn bloederige, opgezwollen lappen vlees geworden.’ Ik sidder even bij de gedachte, maar ga daarna verder met mijn verhaal.

‘Een oog is bont en blauw geslagen. Haar gezicht zit onder de zwarte vegen. Ze kruipt naar achteren, maar haar weg wordt versperd door een boom. Doodsangst staat in haar bloeddoorlopen ogen, rauwe primaire angst. Haar jurk is aan flarden gescheurd en op haar ontblote borst zitten diepe sneden. Ik zie twee gehandschoende handen met daarin een hamer geklemd. Het gereedschap wordt omhoog geheven en daarna zie ik het uithalen naar het hoofd van de vrouw. Haar schedel kraakt en wordt meteen misselijkmakend vervormd. Het leven is opslag verdwenen uit haar angstige ogen. Die staren nu strak voor haar uit. Uiteindelijk stopt het daar en blijft het beeld altijd hangen op de met bloed besmeurde handschoenen.’ Ik schraap mijn keel en kijk naar mijn trillende handen.

Leonie kijkt me met haar grote blauwe ogen aan als ik mijn ogen open doe. Ze zegt niets en haalt verbouwereerd haar handen door haar haren.

Heb ik echt een therapeut met haar mond vol tanden laten staan? Het blijft stil. Ik bestudeer de vrouw tegenover me. Ze is welgemanierd, misschien een beetje kakineus. Dochter van een succesvolle advocaat of arts misschien. Opgegroeid in het betere deel van de stad. Goed gevormd, mooie slanke handen en een perfect gebit.

‘Dat is in het kort zo’n beetje de droom die elke nacht terugkomt,’ zeg ik om de ongemakkelijke stilte te verbreken. Ik kom overeind uit de zacht fluwelen bank.

Langzaam laat ze haar ingehouden adem ontsnappen en schuift een streng haar achter haar oor. ‘Goed, ja... uh dat is... Dat is heftig,’ stamelt ze.

Achteloos haal ik mijn schouders op. ‘Ik wil er gewoon vanaf.’

‘Hoe lang heb je deze droom al?’

‘Een paar maanden denk ik.’

‘Steeds dezelfde droom?’

Ik knik.

‘Zijn er raakvlakken met je werk?’

Ja natuurlijk zijn er raakvlakken met mijn werk, maar ik heb deze vrouw nooit op mijn sectietafel gehad, daar ben ik van overtuigd. ‘Ja, dat zeker, maar ik geloof niet dat ik deze vrouw ken.’

Leonie knikt en tikt met haar roodgelakte nagels op haar notitieboek. ‘Wil je weten wat het betekent? Misschien probeert het je iets te vertellen. Het kan een waarschuwing zijn of een

herinnering van iets. Dromen vertellen over je voorbije dag, je gemoedstoestand, of willen je voorbereiden op foute beslissingen of vervelende situaties. Vaak staan gebeurtenissen in dromen symbool voor andere dingen.'

Ik schud resoluut mijn hoofd. 'Ik wil er gewoon vanaf,' herhaal ik.

'Ik ga er even over nadenken hoe ik je hierbij het beste kan helpen.' Ze klapt haar notitieboekje dicht en staat op. Mijn teken om hetzelfde te doen. De tijd is om.

'Volgende week, zelfde tijd,' zegt Leonie.

2.

Met tegenzin sluit ik een week later mijn ogen. Leonie heeft iets bedacht en ik vrees voor wat er gaat komen. Zelfs de kalme stem van Leonie biedt geen geruststelling. Erover praten is één ding, maar het herbeleven is een tweede. De nachtmerries zijn al gruwelijk genoeg.

Ze slaat haar slanke benen over elkaar en zegt beheerst: 'Ik ben blij dat je dit een kans wilt geven. We weten allebei wat je gaat zien.'

Ik snuif kort. Ze doet haar best, maar die vrouw heeft werkelijk geen idee. Als patholoog-anatoom heb ik al eerder lijken gezien. De meest macabere lichamen heb ik in mijn carrière op mijn tafel gehad. Maar die lichamen zijn alleen maar omhulsels die leeg achterblijven. Vaak een gehavend omhulsel, dat wel. Dit was anders. De doodsangst in iemands ogen zien is ijszingwekkend. Een diepe, donkere afgrond. Een reflectie van de wetenschap dat alle hoop verloren is. En het leven uit iemands lichaam zien verdwijnen is nog afschuwelijker.

Ze ziet mijn twijfel. 'Ik denk echt dat ik je kan helpen je emotionele last te verlichten. Het kan spanningen verminderen, pijn dragelijker maken, angsten wegnemen en ongewenste gewoonten veranderen.'

'Ga ik dan ook weer een beetje normaal functioneren op mijn werk?'

Ze knikt bevestigend. 'Dat is wel de bedoeling natuurlijk.'

Op de achtergrond klinken natuurgeluiden. Ik hoor de wind door de bomen ruisen en een kakofonie van allerlei vogeltjes. Het werkt meer op mijn zenuwen dan dat het me ontspant. Met het sluiten van mijn ogen weet ik dat ik de steeds terugkomende, huiveringwekkende scène wakker mee ga maken. Nou ja wakker. Onder hypnose dan. Al is het nog maar de vraag of Leonie me zover kan krijgen. Ze heeft me eerder deze week echt moeten overtuigen om dit te mogen proberen. Het zou me oprecht verbazen als een therapeut, een control freak als ik, me in een trance zou kunnen krijgen, al was het maar een lichte. Ze heeft me verzekerd dat ik de volledige controle behoud, maar dat klinkt niet logisch.

'Maak je hoofd leeg,' zegt ze. 'Leg je hand op je buik en concentreer je op je ademhaling. Adem naar je hand. Adem diep in en langzaam weer uit.'

Ik adem op aangeven van haar. Diep in... vasthouden... en langzaam weer uit. Het valt me zwaar om me te blijven concentreren.

‘Focus je op de geluiden uit de natuur. Je mag je ogen langzaam sluiten. Concentreer je op wat je hoort. Op elke uitademing voel je je steeds meer ontspannen.’

Ik probeer me te focussen op de fluitende vogels en probeer er in gedachten een lied van te maken.

Leonie wacht een paar seconden, die aanvoelen als minuten en vraagt: ‘Wanneer voelde je je voor het laatst echt gelukkig?’

Daar hoeft ik niet lang over na te denken. ‘Toen Linda nog bij me was.’

‘Wat zou jou helpen bij het oplossen van je probleem?’

Ik schiet in de lach bij de vraag. ‘Als ik dat wist, was ik nu niet hier.’

‘Tom, je moet het wel echt willen. Je moet de vragen direct, instinctief beantwoorden. Niet te lang erover nadenken. Bijdehandse opmerkingen helpen ook niet.’ Ze noteert wat in haar schrift. ‘Probeer echt open te staan voor de totale ontspanning.’

Meteen schieten mijn ogen weer open. ‘Ik probeer het echt, maar ik geef nu eenmaal niet graag de controle uit handen.’

Leonie legt kort haar hand op mijn onderarm. ‘Hypnose heeft niets te maken met wat je op televisie ziet. Ik laat je echt geen gekke dingen doen. Jij blijft controle houden over je eigen brein. Ik ga alleen proberen jou controle te geven over je eigen gedachten, zodat je op de momenten dat je die gruwelijke beelden ziet, naar een prettige plek kunt gaan.’

Leonie was op een zachte, rustige toon door blijven praten en ik merk dat ik ontspan. Ze dimt het licht nog wat meer en zegt: ‘Als jij zover bent, mag je je ogen weer sluiten. Dan proberen we het nog een keer.’

Ik sluit mijn ogen en haal nog eens diep adem... vasthouden... en langzaam weer uit...

‘Ik tel langzaam terug vanaf tien en jij hoeft alleen maar te ontspannen. Adem vanuit je buik.’

Ik probeer het gevoel van ongemak van me af te laten glijden en probeer me over te geven aan de onweersstorm die inmiddels op de achtergrond klinkt.

Op de achtergrond hoor ik Leonie terugtellen. ‘Tien... negen... acht... zeven... zes...’

Het zweet breekt me ineens uit bij de gedachte om de droom bewust voor me te halen, mijn hart klopt als een bezetene en ik word overspoeld door een golf van misselijkheid. Ik schrik op, ik kan dit niet. Meteen zie ik de teleurstelling op Leonies gezicht.

Ze zucht. ‘Het heeft geen zin om de behandeling zo voort te zetten. Ik zal volgende week iets anders proberen.’ Ze geeft me een glas water. ‘Gaat het?’

Ik knik, al betwijfel ik of ik daar de waarheid mee spreek.

3.

Die avond staar ik weer naar het plafond. Bang om mijn ogen dicht te doen. Bang om weer in dezelfde, traumatiserende nachtmerrie te belanden. Maar ik moet slapen. Ik ben afgepeigerd en mijn geestelijke toestand lijdt eronder. Mijn werk lijdt eronder.

De lege plek naast me staart me aan alsof ik de laatste persoon op de wereld ben. Linda is een paar maanden geleden bij me weg gegaan. Ze is op een dag gewoon verdwenen, zonder een woord te zeggen. Toen ik haar dagboek vond begreep ik pas dat ze al een lange tijd ongelukkig was. Dat ze zelfs haar heil had gezocht bij ene Hans. Een collega. Een rilling liep over mijn rug bij de gedachte wat “Hans” allemaal met haar had uitgespookt. Dat hij haar aangeraakt had op plekken die alleen ik aan mocht raken.

De eerste keer dat ik Linda zag, wist ik dat ik met haar zou trouwen. Ik was nog maar een jonge gozer, net van de universiteit, en zij was beeldschoon. Ik kon niet geloven dat ze in mij geïnteresseerd was, maar dat was ze wel. Een jaar later trouwden we. Ik was de gelukkigste man ter wereld. Tot die dag waarop alles veranderde.

Ik had haar naar een feest van haar werk gebracht waar ze al weken over doorratelde. Daarna is ze niet meer teruggekomen. Uren heb ik buiten staan wachten om haar op te halen, net zo lang totdat de laatste feestganger het gebouw verlaten had. Ik ben naar binnen gelopen om te kijken of ze daar nog was, maar op vertrapte confetti op de grond, ballonnen in alle kleuren van de regenboog en heel veel lege glazen na, was er niets of niemand meer te bekennen in de feestzaal. Ze was er niet meer.

Ik zucht diep. Hoe lang ga ik het volhouden om mijn ogen open te houden? Ik voel de slaap aan me trekken. Hoe mijn oogleden zwaarder worden en af en toe dichtvallen.

Met een flits schieten bomen aan me voorbij. Het is donker en de maan is verscholen achter de wolken. Het beeld schudt heftig en in mijn oor klinkt een zware, raspende ademhaling. De regen tikt zacht op de bladeren in de toppen van de bomen en in de verte hoor ik een rivier. Op haar blote voeten rent een vrouw in een galajurk bij me vandaan. Haar eens mooie zwarte haar zit in doffe klitten op haar hoofd en haar benen zitten onder de blauwe plekken. Haar handen vastgebonden met een versleten touw. Ze kijkt om en struikelt over een hoog liggende boomwortel. Met een smak slaat ze tegen de drassige grond. Ze duwt zich overeind en draait naar me om. De aanblik van haar gehavende gezicht en borst doen me iedere keer weer huiveren. De doodsangst staat in haar ogen als ze half liggend op haar rug naar achteren kruipt. Zelfs in mijn droom bereid ik me voor op wat gaat komen. Ik zie de handen, het zware metaal opheffen en de angst in de ogen van de vrouw verandert in pure ontzetting. De hamer landt met een luide krak op haar schedel en haar hoofd wordt onherkenbaar vervormd. Getuige de hoeveelheid bloed en de glazig sturende ogen, is de vrouw op slag dood. Meerdere slagen volgen. Ik wil weggijken, maar ik kan het niet. Mijn droom bepaalt. Bebloede botfragmenten en

hersenweefsel vliegen op en blijven aan de boom achter haar plakken. Ik kijk naar de bebloede handen die de vrouw weer rechtop tegen de boom positioneren. Langzaam veranderen de regendruppels in kleine sneeuwvlokjes, die als rode wattenplukjes op haar lichaam vastplakken.

Ik schiet wakker en hap naar adem, verstrikt in de klamme lakens. Mijn haren plakken aan mijn bezwete gezicht. Met een diepe zucht sla ik het dekbed opzij. Een blik op mijn wekkerradio vertelt me dat het midden in de nacht is. Ik gooi mijn benen over de rand van het bed en blijf zo nog even zitten. Een warme douche zou me nu goed doen. Mijn hoofd bonkt als een bezetene en ik snak naar een paracetamol. Ik leef de laatste tijd zo ongeveer op pijnstillers om de dag een beetje door te kunnen komen. Ongeduldig trek ik mijn boxerschort omlaag en laat hem achteloos op de grond vallen. Ik draai de kraan open en stap in de douche. Ik laat het warme water over mijn lijf stromen en geniet van de streling van het water over mijn naakte lichaam, maar de gedachten laten me niet los. Ik draai de kraan nog wat warmer. Mijn huid wordt rood en de badkamer vult zich met stoom. Het hete water brandt. Mijn huid tintelt en begint te trekken. Het helpt niet.

Met duim en wijsvinger druk ik tegen de brug van mijn neus. De tegendruk geeft ook geen verlichting. De paracetamol alleen is niet genoeg. Ik heb iets sterkers nodig. Terwijl ik onder de douche uit stap om een andere strip pijnstillers te pakken, gaat mijn mobiel. Ik kijk op het scherm en zucht. Soms baal ik er van dat ik te allen tijde opgeroepen kan worden. Ik neem op en aan de andere kant van de lijn hoor ik mijn gabber Chris, rechercheur bij de politie Amsterdam. 'Werk aan de winkel, pik. Ik app je de locatie.' Voordat ik iets terug kan zeggen, heeft hij al opgehangen. Meteen piept mijn telefoon. De locatiegegevens. Mijn huid gloeit nog na terwijl ik me afdroog.

Ik kom op de plaats delict aan en parkeer mijn auto naast die van Chris. Hij wenkt me haastig en ik loop onder het politielint door naar het witte tentje dat door mijn collega's al is opgezet.

Chris geeft me een boks en somt kort en bondig op wat ik zo dadelijk aan zal treffen. 'Tweeëndertig jarige vrouw, meerdere bloeduitstortingen op haar bovenlijf en gezicht, in de relationele sfeer, vermoedelijk met meerdere messteken om het leven gekomen. Maar goed, dat laat ik aan jou over.' Ik krijg een knipoog en met zijn linkerhand houdt hij een tentflap open, zodat ik naar binnen kan stappen.

Terwijl ik naar binnen loop, valt mijn oog op de halfnaakte jonge vrouw. Ze ligt in een onnatuurlijke houding. Haar gitzwarte haren liggen als een waaier om haar heen. Haar handen vastgebonden met een versleten touw. Haar gezicht bont en blauw geslagen. Ik hap naar adem en een rilling gaat door mijn hele lijf. Dit kan niet.

Ik draai me om en zak door mijn knieën.

'Gaat het wel, gap?' vraagt Chris met een bezorgde blik in zijn ogen. 'Je ziet zo bleek als een groentje bij zijn eerste lijk.'

Ik knik. 'Krijg de kolere, Chris.'

Hij grinnikt.

Ik stap op, wrijf in mijn ogen en draai me weer om.

De vrouw die aan mijn voeten ligt blijkt niet zwartharig te zijn, maar hoogblond en lijkt tot mijn grote opluchting in het niets op de vrouw uit mijn dromen. Dit is echt. Dit is geen droom. Ik maan mezelf tot kalmte en knipper nog een paar keer met mijn ogen om er zeker van te zijn, dat dit wél het juiste beeld is en trek mijn handschoenen aan. Met een pen til ik haar ochtendjas op. 'Je hebt denk ik gelijk, pik. Meerdere messteken in het bovenlichaam. Waarschijnlijk is het moordwapen een groot kartelmes, maar dat kan ik pas met zekerheid zeggen als ze op mijn tafel ligt.'

4.

De walm van de etherische olie prikt in mijn neus. Ik gruwel van lavendel, maar ik hou beleefd mijn mond. Na een week hard werken lig ik weer op de zachte bank van Leonie. Naast hypnosetherapeut is ze ook holistisch therapeut. Dat ik die drempel over gegaan ben, geeft denk ik wel aan hoe ontzettend wanhopig ik inmiddels ben.

'Begrijp je wat we vandaag gaan doen?' vraagt Leonie.

Ik schud mijn hoofd. 'Niet echt.' Ik heb sowieso geen idee wat ik hier doe. De sfeerverlichting geeft de praktijkruimte iets huiselijks. Heel anders dan mijn eigen werkplek: een felverlichte, steriele plek met in het midden een grote, metalen snijtafel.

'De basis gaat uit van universele energie. Alles heeft, en is energie. Ieder mens, dier, plant, de aarde en de kosmos. Je lichaam is dus eigenlijk een netwerk van energiebanen en ieder orgaan heeft een eigen frequentie. In het algemeen is ons energiesysteem in balans, maar door ziekte, allerlei prikkels of gebeurtenissen in ons leven, of zelfs uit vorige levens, kan een verstoring van de energiebalans ontstaan.'

Ze heeft me bij *vorige levens*. Ik ga rechtop zitten. 'Dit is toch niks voor mij, Leonie!' protesteer ik.

Ze duwt me terug op de bank. 'Als je een fysieke beschadiging oploopt vind je het normaal als je lichaam dit zelf herstelt, maar met een mentale of juist emotionele verwonding heb je daar wel moeite mee.' Zoals ze het brengt klinkt het meer als een vaststelling dan een vraag.

Ik ga weer liggen en besluit dat ik het maar gewoon moet ondergaan. Proberen ervoor open te staan.

'Als je maar niet met van die schalen in de weer gaat, dan vind ik het allemaal best.' Makkend ga ik weer liggen.

Leonie negeert het en pakt mijn arm. 'Dit is drukpunt P6, ' zegt Leonie terwijl ze haar duim stevig op mijn onderarm drukt. 'Je mag het voelen, maar het moet geen pijn doen.'

‘Waar is dit voor?’ vraag ik toch enigszins nieuwsgierig. Al begin ik me steeds ongemakkelijker te voelen.

‘Dit drukpunt heeft te maken met een goede nachtrust. Je kunt dit zelf ook doen. Het zit hier.’ Ze wijst naar het midden van mijn arm. ‘Ongeveer drie vingers boven je pols.’

Ik knik. ‘Oké, klinkt simpel.’

‘Wat voel je nu, Tom?’

‘Ik voel me vooral extreem ongemakkelijk, maar niet moe.’

‘Het is nu ook alleen maar voor een diepe ontspanning.’

‘Zeg mij maar na: ik accepteer de helende aanraking.’

Ik proest het uit. ‘Je kunt ook te ver gaan.’

Na me een geïrriteerde blik toegeworpen te hebben zegt ze: ‘Prima, alleen de drukpunten is genoeg, maar beloof me dan in ieder geval dat je het probeert.’

‘Belooft,’ zeg ik plechtig.

‘Er zijn nog twee drukpunten op je voet. Die informatie stuur ik je door via de mail, dan kun je dat zelf uitproberen.’

Behendig trek in met behulp van mijn andere voet, mijn afgetrapte sneaker uit. ‘Wil je mijn poezelige voetjes niet vastpakken?’ vraag ik terwijl ik mijn voet in de lucht steek en met mijn tenen wiebel. Ik grinnik puberaal om mijn eigen grap. ‘Het is maar gein, wijffie.’

Leonie krabbelt wat in haar notitieblok en ik baal van mijn puberale gedrag.

‘Het spijt me, Tom, ik kan je zo echt niet helpen.’

‘Sorry, dat was flauw,’ zeg ik terwijl ik mijn schoen weer aantrek.

‘Dat bedoel ik niet. Dit is gewoon niet de juiste behandeling voor je. Ik kan je psychotherapie aanraden of misschien dat medicijnen werken voor je, maar ik denk dat jij het meeste baat hebt bij iets anders. Een speciale behandeling voor een speciaal iemand,’ zegt ze enigszins ongemakkelijk.

Ik voel me helemaal niet speciaal. Ik voel me vooral belabberd en verward. Snapt ze dat nog steeds niet?

‘Ik wil je eigenlijk doorsturen naar een collega, maar hij geeft een... hoe zal ik het zeggen... controversiële behandeling.’

‘Wat bedoel je precies met controversieel?’ vraag ik haar op de man af.

‘Nou ja...’ antwoordt Leonie twijfelachtig. ‘Het is meer experimenteel en... nog niet goedgekeurd door de diverse instanties.’

De twijfel slaat me even om het hart, maar ik wil er vanaf. Niet meer badend in het zweet wakker worden. Niet die gruwelijke beelden op mijn netvlies.

‘Wat is het voor behandeling?’

‘Dat weet ik niet precies, maar hij beschrijft het als een soort virtual reality.’

‘Klinkt best cool, toch,’ zeg ik, misschien nog wel het meeste om mezelf te overtuigen. Een stuk cooler dan dit spirituele zootje hier, denk ik er achteraan, terwijl ik om me heen kijk, maar ik hou braaf mijn mond.

Leonie volgt mijn blik en fronst, maar krabbelt toch een telefoonnummer op een papiertje. ‘Bel hem en zeg dat je via mij komt.’

Ik knik en sta op. ‘Bedankt.’

‘O Tom, voordat ik het vergeet. Het is niet goedkoop.’

Ik zak weer terug in de zachte bank. ‘Wat is niet goedkoop?’

‘Tienduizend euro.’

Ik fluit tussen mijn tanden. ‘Dat is inderdaad niet goedkoop.’ Ik sluit mijn ogen even en zucht. Ik stop het papier in mijn zak en sta op. ‘Ik zal er over nadenken.’

‘Ik denk echt dat dit je enige oplossing is,’ zegt Leonie. Ze geeft me een hand: ‘Het beste Tom.’

5.

Na lang twijfelen heb ik het geld bij elkaar geschraapt en besloten de nieuwe methode toch een kans te geven. De wachttijd blijkt niet lang en ik kan meteen terecht. Sneller zelfs dan ik verwacht had. Heb ik dat bedrag er echt voor over om van mijn dromen af te komen? Ik weet niet eens wat ik kan verwachten. Wat gaat er überhaupt gebeuren? Enigszins nerveus loop ik het moderne gebouw binnen dat op het aangegeven adres staat.

Bij de glanzend witte receptiebalie staat een man op me te wachten, zoals we afgesproken hebben over de telefoon. Zwarte, blinkende schoenen, een strakke jeans en een dun gebreide trui met daaronder een nette blouse. Zijn inktzwarte haar is netjes in model gebracht met een enorme hoeveelheid gel. Waarom ik me witte jassen voor had gesteld weet ik niet, maar dit voldoet niet aan het plaatje in mijn hoofd.

Ik schud nog wat verward zijn hand om me voor te stellen.

‘Satish,’ antwoordt hij kort. ‘Volgt u mij maar.’

In tegenstelling tot de sfeerverlichting in de praktijk van Leonie, is dit gebouw fel verlicht en met witte muren, witte vloeren en een wit plafond. Buiten wat rvs en chroom, is er geen kleur te bekennen. Het doet kil en onpersoonlijk aan. Satish haast zich, ik hol achter hem aan de lange gang door en knipper met mijn ogen tegen het felle licht.

‘Mag ik mijn zonnebril even uit de auto halen?’ grap ik, maar Satish is niet onder de indruk van mijn geintje. De glazen deuren aan het einde van de witte gang, schuiven automatisch open en ik stap de futuristische onderzoeksruimte binnen. De enorme ruimte is licht met aan de zijkanten lange tafels, waarop computers staan met glazen monitors. Ik ben enigszins uit het veld geslagen door de hightech

apparatuur. In het midden van de hypermoderne ruimte staat een soort cilinder, waarvan de bovenste helft opengeklapt is. Het ziet er uit als een zonnebank uit de toekomst.

‘Goed, laten we beginnen,’ zegt Satish en loopt naar een balie naast de schuifdeuren. ‘De behandeling die wij aanbieden is niet het soort behandeling dat u doorgaans bij andere therapeuten ondergaat. Voordat we de sessie starten, wil ik dat u deze ondertekent,’ zegt Satish. Hij slaat mijn dossier open en schuift twee documenten over een hoge tafel naar me toe. Er bovenop ligt een pen klaar om te tekenen.

‘Waar is dit voor?’ vraag ik terwijl ik naar hem toe loop.

‘Dit is een risicoverklaring. Een verklaring dat u hier vrijwillig aan mee doet en dat u ons op geen enkele wijze aansprakelijk kunt stellen.’ Hij schuift het blad opzij. ‘En dit is een geheimhoudingsverklaring. Hiermee verklaart u dat alles wat hier gebeurt, binnen deze muren blijft.’

Ik pak de papieren op en kijk naar de documenten in mijn handen. Ik speel zenuwachtig met het knopje van de pen. Klik, klik, klik.

Zichtbaar geïrriteerd door het klikken van de pen hervat Satish zijn uitleg over de procedure.

‘U weet dat u met het tekenen van deze documenten akkoord gaat met het honorarium?’

‘Ik heb zoiets begrepen ja,’ zeg ik.

‘Aangezien onze mensen en onze manier van werken in gevaar komen als de geheimhouding niet wordt nageleefd en er informatie wordt gelekt, vragen wij u het honorarium voor de behandelingen vooraf te voldoen.’

Ik schuif een grote stapel met bankbiljetten naar voren.

‘In de geheimhoudingsverklaring is een fikse boeteclausule opgenomen. Zolang u de geheimhoudingsplicht niet schendt is er natuurlijk niets aan de hand.’ zegt Satish terwijl hij geconcentreerd de biljetten telt.

‘En hoe zit het met uw geheimhouding?’

‘Meneer Kapteijns, wij zijn er niet bij gebaat om ook maar iets van wat hierbinnen gebeurt, naar buiten te brengen.’

‘Waarom niet? Is dat niet legaal?’ vraag ik terwijl ik met mijn hand naar de buis wijs.

‘Ik kan u verzekeren, meneer Kapteijns, dat wat wij hier doen, niet in strijd is met de wet.’ Satish veegt de biljetten bij elkaar, maakt er een nette stapel van en bindt ze met een elastiek bij elkaar.

Ik knik. ‘Oké.’ Met een elegante krabbel zet ik mijn handtekening op de documenten.

‘Heeft u verder nog vragen?’

‘Kun je me uitleggen wat je gaat doen?’

In het kort legt Satish uit wat de stappen zijn. ‘We sluiten u aan op normale apparaten zoals in een ziekenhuis, infuus, zuurstofmeter, hartbewaking en een bloeddrukmeter. Daarnaast zullen wij een EEG

bij u doen. Een hersenonderzoek waarbij we de elektrische activiteit van uw hersenen registreren. Hiervoor worden elektroden met een pasta op uw hoofd aangebracht.'

Satish kijkt me indringend aan, waarschijnlijk om te checken of ik het kan volgen. Met een korte 'hmm hmm' bevestig ik dat.

'U kunt het zien als een virtual reality die vanuit uw hersenen inzichtelijk wordt. Niet alleen naar visuele waarneming, maar naar al uw zintuigen en neurosysteem. Door na te gaan uit welk gedeelte van het brein de informatie haalt, kan herleid worden of het gaat om een fantasie of droom, een herinnering of een angst. Deze signalen worden door receptoren doorgegeven. U weet wat dat zijn?'

'Ik ben patholoog-anatoom. Ik versta mijn vak goed.'

Satish knikt. 'Goed. Deze eiwitten in de celmembranen kunnen, zoals u weet, signalen van binnen of buiten de cel doorgeven. Wij hebben een manier gevonden om de omzetting van de prikkels naar impulsen op te vangen en in kaart te brengen. U beleeft dit niet meer alleen in uw hoofd, maar in *real life* om het zo maar even te noemen. Begrijp u dit?'

Ik laat het even op me inwerken en knik bevestigend.

'Nog een belangrijk detail. U dient het volledige onderzoek af te maken. We kunnen het onderzoek niet halverwege stopzetten. Ik wil dat u dit goed begrijpt.'

'Het is niet anders hè,' probeer ik zo luchtig mogelijk te zeggen. Ergens in mijn onderbuik begint een lichte, nerveuze kriebel te ontstaan.

'Prima. Dan gaan we nu beginnen met de sessie. Volgt u mij maar.'

Ik loop achter Satish aan naar het midden van de ruimte, waar een assistent even opkijkt van zijn laptop en kort naar me knikt. Voordat ik kan antwoorden concentreert hij zich al weer op zijn scherm.

'Kunt u uw bovenkleding en schoenen uitdoen, meneer Kapteijns?'

Ik doe wat hij vraagt en trek mijn T-shirt en sneakers uit.

'Alles met een batterij graag afdoen. Denk aan uw telefoon en horloge. Graag in deze bak leggen, dan houden wij ze voor u in bewaring.'

Ik doe wat Satish vraagt.

'Gaat u hier maar even zitten voor de voorbereiding.'

'Wat is dat? Ik wijs naar de ijsblauwe vloeistof in de infuuszak en ga op de aangewezen stoel zitten.

'Dat kan ik niet zeggen, dat is uiterst geheim,' antwoordt Satish terwijl hij de dikke naald in een bloedvat op mijn hand schuift. Ik krimp even ineen. 'Maar je kunt toch niet zomaar...'

'Neemt u maar plaats,' onderbreekt Satish me en wijst naar de opengeklapte buis.

Aarzelend ga ik in de futuristische zonnebank zonder lampen liggen.

'U krijgt zo enkele elektroden op uw bovenlichaam geplakt, dat is voor de hartbewaking.' Hij voegt meteen de daad bij het woord en bevestigt de plakkers op mijn borst en zij. Daarna klemmt hij de zuurstofmeter op mijn vinger en bevestigt de band van de bloeddrukmeter om mijn bovenarm.

De assistent bevestigt tegelijkertijd de elektroden op mijn hoofd.

Oncomfortabel door alle draden en kabels lig ik in de cilinder. Naast me hoor ik het regelmatige gepiep van de monitor die mijn licht verhoogde hartslag registreert. Een zacht gebrom geeft aan dat de band om mijn bovenarm opgeblazen gaat worden. Argwanend zie ik de blauwe vloeistof mijn lichaam binnen druppelen.

‘Bent u er klaar voor meneer Kapteijns?’

Ik knik en met een luide klik sluit Satish de cilinder. Het is ineens helemaal donker en er dringt geen enkel geluid door de wanden. Mijn ademhaling versneld en ik krijg het benauwd. Ik realiseer me nu dat de beelden, voor zover mogelijk, nog realistischer zullen zijn. Een warm, prikkelend gevoel trekt vanuit het infuus door mijn arm naar boven. Ik heb me bedacht. Ik wil eruit. Op het moment dat ik op de klep wil bonzen krijg ik een schok. Ik zie een flits van een bos.

Even hapert het beeld, maar zodra het beeld scherp stelt, worden de contouren van een vrouw zichtbaar. De vrouw uit mijn droom. Haar gezicht blijft ook hier vaag, behalve haar ogen. Meteen ruik ik de geur van bloed, als roestig ijzer. Een rilling trekt door mijn lichaam als ze haar ogen op mij richt. Zodra ze mijn blik vangt, kan ik niet meer wegstaren. Haar hele wezen dendert over mij heen als een vloedgolf. Ik kan niet meer bewegen, niets zeggen en al mijn zintuigen zuigen alles van haar op. Het is te veel. Ik concentreer me op het tafereel dat zich om me heen vormt, beeld voor beeld. Er verschijnen hoge bomen waar een smal pad tussendoor kronkelt. Het is donker en het regent zacht. In de verte hoor ik water ruisen. Het is de rivier uit mijn droom waar het water over de rotsen heen dendert. Het wordt overstemd door een gedempte schreeuw van de vrouw. De duct tape op haar mond verhindert dat ze het uit kan schreeuwen of zelfs maar iets kan zeggen. Ik kijk in haar opgezwollen, blauw geslagen, betraande ogen en slik een brok in mijn keel weg. Mijn blik glijdt naar beneden en blijft rusten op haar ontblote bovenlijf. De sneden in de borst van de vrouw herken ik als een y-incisie. Eenzelfde incisie die ik maak bij alle lichamen die op mijn autopsietafel belandden. Ik voel mijn ademhaling versnellen. Het is een nette incisie, gemaakt met een scherp mes, waarschijnlijk een scalpel.

Met een ruk trekt ze zich los en sprint bij me vandaan. Ik ren achter haar aan. ‘Kom terug,’ hoor ik mijn eigen stem roepen. ‘Waarom rent ze bij me vandaan?’ vraag ik me hardop af.

Met een smak slaat ze tegen de drassige grond. Ze duwt zich overeind en draait naar me om. De aanblik van haar gehavende gezicht en borst doen me ook nu weer huiveren. De doodsangst staat in haar ogen als ze half liggend op haar rug naar achteren kruipt. Ik reik naar haar om haar te helpen. Ik zie de handen uit mijn droom reageren. Ze pinnen haar vast tegen de boom.

In een uiterste poging om vergiffenis te vragen, klauwt ze haar vastgebonden handen om een van de armen die haar tegen de boom gedrukt houden. Ik voel haar nagels in de huid drukken. Het tweedimensionale beeld uit mijn dromen is veranderd in een haarscherpe vierdimensionale film. Ik

ben onder de indruk van de realistische gewaarwording die Satish neer weet te zetten. Ik ril en voor mijn ogen verschijnen mistige wolkjes in de lucht. De hand die verschijnt trekt met een ruk de tape van haar mond. De bloedkorst die meegetrokken wordt rijt een wond tot bloeden open. Het beeld focust op haar gebarsten, opgezwollen lippen. De bloedkorsten geven ze een grimmig uiterlijk. Een straaltje bloed loopt over haar kin naar beneden. De vrouw wil iets zeggen, maar er komt geen geluid over haar kapotte lippen.

Waarom krijg ik haar hele gezicht niet te zien? Ik probeer me tot het uiterste te concentreren, maar het beeld blijft vlekkelig. Ik zie de handen het zware metaal opheffen. De angst in de vergrote ogen van de vrouw is veranderd in pure ontzetting. Ik hoor haar ademhaling versnellen tot een snuivende ademhaling, op weg naar hyperventilatie. De hamer landt met een ferme zwaai op haar hoofd. Haar schedel kraakt en wordt meteen onherkenbaar vervormd. Ik kokhals bij de aanblik en de toegenomen bloedgeur. Het leven is op slag verdwenen uit haar angstige ogen. De blauwe pupillen staren strak voor haar uit. Ik wil weggijken, maar ik kan het niet. De handen slaan in een vlaag van woede meerdere keren in op haar al levenloze lichaam. Bebloede botfragmenten en hersenweefsel spatten op en blijven aan de boom achter haar plakken. Ik kijk naar de met bloed doordrenkte handen die de vrouw weer rechtop tegen de boom positioneren. Sneeuwvlokjes dwarrelen voor mijn zichtbeeld naar beneden en landen op een blauw boekje dat op haar buik gelegd wordt. Ik ril van de kou. Mijn beeld verplaatst zich naar een geparkeerde auto. Hetzelfde merk en type als dat ik zelf rijd. Ik hoor een telefoon overgaan, maar schenk er geen aandacht aan. Ik ben me enkel bewust van een overweldigend angstgevoel en van het snelle kloppen van mijn hart. Ik stap in en met een luide klik hoor ik het portier achter me sluiten. Ik staar naar de met bloed besmeurde handschoenen. Linda had ook zulke handschoenen valt me nu op. Ik richt mijn hoofd weer op en in de binnenspiegel staart mijn eigen bebloede, verwilderde gezicht naar me terug. Ijskoude ogen staren me aan. Ik slaak een schorre, ijzingwekkende kreet, als het besef indaalt.